

A la primavera, la natura es guarneix de verd i de flors silvestres. I enguany ho està fent de forma molt esplendorosa, que les pluges i les nevades han estat generoses com feia temps que no es veia. Les roselles esquitxen de vermell els prats i les valls. La ginesta pinta de groc els vorals dels camins. És la renaixença acolorida de l'arribada del bon temps i de les pluges primaverals que reguen el territori i que anuncien l'equinocci d'estiu, les falles pirinenques i la nit purificadora de Sant Joan.

Als pobles i ciutats, aquest esclat de vida i de color no sempre és tan manifest. Almenys no a casa nostra, als nuclis habitats dels Pallars. De vegades no són només les fronteres administratives les que delimiten els territoris. El paisatge urbà, les flors que omplen textos i jardineres, són també un indicador de la sensibilitat i l'amor per la natura de la gent que habita un territori. Fa un parell d'estius, a l'Alta Garona, més enllà de la Val d'Aran i endins d'Occitània, en un poblet anomenat Maulion de Barossa, un home i una dona grans, veïns de la població, regaven voluntàriament amb tenacitat i bonhomia els testos de geranis i begònies que omplien els bancals del carrer principal de la vila i el pont que travessa el riuuet Orsa, afluent de la Garona. Els vaig demanar si ells eren els encarregats d'aquesta feina i amb un somriure em van respondre que ho feien perquè volien, ves, perquè algú s'havia de preocupar de mantenir la bellesa i l'atractiu d'aquell indret.

Hi ha localitzacions en què la frontera entre l'Estat espanyol i el francès ve marcada pels testos i les jardineres que pengen de les baranes dels ponts i dels balcons, o que estan situats sobre els ampits de les finestres o els murs que voregen les eres i els jardins particulars. Occitània, Catalunya del Nord... són, en general, més poblades de flors conreades pels seus habitants que no pas les nostres comarques pirinenques. Segurament, les administracions públiques —que ja sabem que en la seva tasca quotidiana tenen molts mals de cap i uns pressupostos que no arriben mai a cobrir tot el que voldrien— podrien dedicar més atenció i dedicació al guarniment floral de pobles i viles. Pel bé del país, pel bé de la bellesa i la bondat dels paisatges urbans. També per fer el territori encara més llaminer per als visitants, si voleu no quedar-vos només en arguments de tarannà romàntic, bucòlic i pastorívol.

En aquest sentit, però, observo alguns brots verds en l'ànim d'alguns ciutadans de Sort, que és on hi tinc residència. Just abans de la setmana de Sant Jordi, des de la terrassa de casa veig que una noia atura el seu cotxe a davant d'unes jardineres públiques, les desbrossa i hi planta a cada una dos llucs d'espígol. Uns dies després, al carrer Major de la capital del Pallars Sobirà, la M., una veïna, neteja algunes jardineres públiques i també hi fa planter. Són accions voluntàries i altruistes que es fonamenten en la sensibilitat per la bellesa natural i l'estètica de les flors.

Que bonic que seria que s'esborressin les fronteres florals i que les baranes i els murs dels rius dels Pallars i els balcons i finestres de les cases es guarnissin abundantament de jardineres i testos amb geranis, surfínies, begònies, dàlies, clavellines mores... Que bonic que seria que, com qui es muda per anar de festa, els pobles dels Pallars s'abillessin de primavera. Que bonic que seria que els pallaresos revestissin casa seva de flors. Que bonics que serien els Pallars, més encara, amb els pobles ben florits.